

[Aksel Larsen.]

steriets Kontor i den røde Bygning og fik Foretræde for den højtærede Justitsminister. Denne Deputation forelagde ham dette Forbud og anmodede ham om at sørge for, at det blev taget tilbage, saa de københavnske arbejdsløse kunde faa Ret til at henvende sig til Rigsdag og Regering. De fik intet Svar, men en Opfordring til at fjerne sig fra Gemakkerne. Dermed er alt sagt om Muligheden af at appellere Politiforbudene til Regeringen!

Hvad skete der den 14. Januar? Der skete det, at de arbejdsløse Demonstranter gik efter en i Forvejen planlagt Rute fra Vesterbro og ind ad Vesterbros Passage for at gaa til Christiansborg, og det var planlagt, at Ruten derfra skulde gaa ad den Vej, hvor den mindst kunde genere Trafikken, nemlig ad Vester Voldgade og Ny Kongensgade. Hvad sker, da de kommer til Raadhushuspladsen — en stilfærdig, ubevæbnet, disciplineret Demonstration, som gik fire og fire i Geled, taktfast, og som bestem ikke en Gang forstyrrede Færdselen? Da denne Demonstration kom til Raadhushuspladsen, blev der aflaaet dér, hvor nu Stoppenaalen er anbragt, af en tredobbelt Kæde af Betjente. Demonstranterne standsede og gav sig til at synge „Internationale“, og inden Sangens sidste Vers var forbi, blev der givet Ordre til Indhug af Politiet.

Der blev ikke sagt „I Kongens og Lovens Navn“ eller den Slags Ting, som er foreskrevet i Grundloven. Der blev givet Ordre til Indhug, og der blev foretaget et Indhug af saa forfærdende Virkning, saa jeg foretrækker ikke at lade mine egne Ord tale, men foretrækker — med Formandens Tilsladelse — at lade den borgerlige Presse tale. Jeg skal f. Eks. henholde mig til Regeringsorganet „Politiken“:

„I næste Nu havde samtlige Politibetjente trukket deres Stave, og alt blev en kaotisk Forvirring. Slagene hagiede ned over den forvirrede Fortrop, som ikke et Øjeblik tænkte paa at gøre Modstand, men som havde vanskeligt ved at komme væk, Rækkerne bagved holdt igen. De maatte løbe ud til Siderne, hvor de blandedes mellem de tilfældigt tilstedeværende, hvoraf mange derved fik Politikniplerne at føle. En seks—syv Mennesker blev slaaet til Jorden, deraf 2 Kvinder. Betjentene stormede videre, og medlidende Tilskuere maatte tage sig af de faldende og hjælpe dem til Side. Et særlig grimt Syn vakte Folks Indignation. En Kommunist var blevet slaaet ned af en Betjent, der stormede videre.

To andre Betjente, der kom bagefter, regalerede ham yderligere med et Par Slag i Forbifarten. Det var aabenbart en Mand, han havde Kig paa. Men i Stedet for at anholde ham tærskede man ham. Muligvis ifølge en indirekte Ordre.“

Hvis jeg maa citere videre, kan jeg tage „Berlingske Tidende“ — jeg tror, det er det ærede Medlem Hr. Pürschels specielle Organ:

„Toget stoppede op, og Deltagerne gjorde intet Forsøg paa at bane sig Vej videre frem. De sang et Vers af „Internationale“ . . . Men da Mængden blev staaende, gjorde de 30 store og kraftige Betjente et Udfald, og det varede ikke et Minut, inden alle Mødets Deltagere var flygtet, selv de, der endnu stod ude ved Frihedsstøtten . . . Politiets Angreb var kraftigt. Der blev slaaet ned for Fode, og paa Raadhushuspladsen laa 5—6 Mennesker, som var slaaet til Jorden, medens mange andre flygtede, ømmende sig under Slagene af Stavene . . . Ingen Politimand kom noget til under Sammenstødet, da Mødets Deltagere uden Tvivl alle var ubevæbnede.“

Det taler sit tydelige Sprog. Det taler ogsaa sit tydelige Sprog, at netop Regeringsorganet „Politiken“, der som Overskrift bruger Linien „Berlinsk Fremgangsmaade efter Ordre“, foretager en Undersøgelse og spørger bl. a. Politiasistent Møllerup, af hvem Bladet faar det Svar: Folk kan jo holde sig væk. Derefter konstaterer Bladet i en redaktionel Bemærkning følgende:

„Det kan herefter fastslaaes, at Politiet har handlet efter en forudlagt Plan. Planen stammer fraoven. Styrken maa derfor ikke lægges for Had, fordi der ved den Lejlighed er udvist en Hensynsløshed, der heldigvis er sjælden herhjemme.“

Nej, Styrken bør ikke lægges for Had, naar den handler efter Ordre fraoven, og vi Kommuniste er enige i, hvad „Politiken“ i dette Tilfælde skriver, og vi er enige i, hvad Hørup sagde, at saa maa Ansvar et lægges højere op. Det maa lægges paa den Regering, der selv gennem sin Justitsministers Ord her har erklæret fuldstændig at billige alt, hvad Politiet har foretaget under Regeringsperioden, og derfor ogsaa har Ansvar et for dette. Vi lægger ikke de menige Betjente for Had af den Grund, da vi ved, at de handler efter Ordre. De faar Ordre til at rykke ud, Planen for Nedslagtningen er lagt, der bliver kommanderet: Kniplerne frem, og Ansvar et maa lægges højere op.

Hvad angaar den saakaldte Slotsholms-Sag eller Sagen angaaende Junge og Rasmus